

AZ ÁLDOZAT VILÁGTÖRVÉNY

Pontosabban világtörvénnyé kellene válnia az emberi gondolkodásban, de még várat magára. A Tudomány már pedzi, - korántsem „tudatosan”, de tényszerűen, mivel ki van téve azoknak a kísérleti eredményeknek, amelyek ebbe az irányba mutatnak.

Nem így az Egyház, amely birtokolja és saját menedzsmentje korlátai között tartja az Áldozat Eszméjét és az úgynevezett „megváltás teológia” ürügyén saját eszköztárának legfontosabb szimbóluma lesz.

Azt, hogy az áldozat a Világ Fundamentumaival van összefüggésben, eredendően érezte az emberiség. Ezt az egész jelenbséget igen jól összeszedetten látjuk a Wikipédián [https://hu.wikipedia.org/wiki/Áldozat_\(vallás\)](https://hu.wikipedia.org/wiki/Áldozat_(vallás)) Ime:

Az **áldozat**, vagy áldozatbemutatás (latinul: *sacrificium*) az ember részéről az istenségnek felajánlott adomány abból a célból, hogy az áldozó önmagának a jóindulatra bírt felsőbb lény kegyét, segítségét megnyerje, vagy legalább is haragját, büntetését magától elhárítsa.^[2] Lehet az istentisztelet egyik cselekménye, amellyel egy áldozati tárgyat teljes egészében Istennek vagy az istenségnek ad az ember.

Az áldozat bemutatása, illetőleg felajánlása és Isten vagy az istenek tisztelete azon a hiten alapszik, hogy az istenként tisztelt lény az emberhez hasonló természetű, s mint ilyen, ajándékokkal, tárgyak felajánlásával jóindulatra hangolható.

Gyökere az a fölismerés, amellyel az ember az önmagára eszmélésben megéli végességét, függését, bűnösségét, és vele transzcendens igényeit, sőt azt is, hogy az istenség hívja, megszólítja, felelősségre vonja. Ugyanakkor tudja, hogy az istenséggel való kapcsolatnak, párbeszédnek kifejezést kell adnia, és ezt csak emberi tettekkel és jelképekkel teheti. A vallástörténet által föltárt áldozatok ennek az alapvető élménynek a kifejezései. Az ajándékot meghatározott szertartás viszi át a profánból a szent világába.

Kezdetei

A vallástörténet adatai szerint az áldozatbemutatás (a szóbeli ima mellett) megtalálható a legrégebb kultuszokban is, melyek anyagi javak, értékek fölajánlásával keresték a kapcsolatot a láthatatlan felsőbb hatalommal. Az

áldozat többnyire külső körülményekhez, szent időhöz, helyhez, oltárhoz kötött, és

2

bemutatása bizonyos személyeknek van fönntartva: a család vagy a törzs fejének, királynak vagy papnak. Ezek a személyek tiszteletben, hatalomban részesülnek (a brahmanizmusban pl. a papok valamiképpen az istenek fölé emelkednek).

Célja

Az áldozatot bizonyos szándék kíséri. Az ember saját vallási meggyőződése szerint olykor gondolhat arra is, hogy az áldozat automatikusan befolyásolja az istenséget, de amely vallás személyes istenfogalommal bír, az az áldozatban az ajándék elfogadását várja Istentől. Az ajándék, az áldozat lehet a hála a földi javakért (aratás, szüret, állatszaporodás) vagy a bajból való szabadulásért; de lehet kérés is, hogy az istenség segítse vállalkozását. A kérések néha helyhez kötöttek (az istenek őrizték a házat, a küszöböt, a hidat) vagy az időjárás időszakaihoz igazodnak. Néha csak abból indulnak ki, hogy az istenek is rászorulnak ételre, italra, ruhára, és aki ezeket följánlja, az iránt jóakaratot tanúsítanak. **Máskor az áldozat egyszerű mágikus cselekmény marad,** és nem irányul az istenségre (ilyen pl. a vadászat vagy hadjárat előtt felajánlott adomány vagy a nemi megtartóztatás). Ugyancsak varázslással kapcsolatos az az eljárás, hogy az áldozati állat viselkedéséből vagy belső szerveiből a jövőre következtetnek (etruszkok). A mexikói aztékok az esőistennek, Tlaloknak föláldozott gyermek sírását kedvező jelnek tekintették. Fejlettebb erkölcsi fokon azt is meglátták, hogy az áldozat értéke a bemutató erkölcsi magatartásától függ. **A buddhizmus el is vetette az áldozatot, és mindent az ember magatartásából akart levezetni.** DE a lemondás, böjt, önfegyelmzés is tulajdonképpen az áldozat egyik formája. (!)

Formái

Formáját tekintve leghatékonyabbnak mindig a véres áldozat számított a vérben föltételezett életerő miatt. Az emberáldozat nyomai is sokféle megtalálhatók, mint gyermekek, szüzek, foglyok föláldozása. Az aztékok külön hadjáratokat szerveztek ilyen foglyok kézrekerítésére. A kelták öregedő királyaikat áldozták föl, a rómaiaknál szokás volt az önfeláldozás (devotio), másutt a holtak temetésénél föláldozták szolgálóikat, rabnőiket vagy feleségeiket (India). Az önfeláldozásnál gyakran a halál helyett csak egyes testrészeket adtak oda: haját, ujját, nemi szerv részzeit (kasztráció). De áldozati tárgy lehetett minden, amit az ember értéknek tartott: állat, növény, étel, ital, virág, illatszert, dísz tárgy vagy

fegyver. Egyiptomban a holtak kísérőinek föláldozását meg lehetett váltani azzal, hogy munkát vállaltak a síremlékek építésénél

3

Az áttekintés kiértékelése

Megdöbbenő, hogy az ember földhöz ragadtsága milyen értékítéletekhez és milyen önértékeléshez vezet. Az epicentrumban egy ismeretlen, hatalmas és félelmetes istenség hiedelme van, aki a civilizáció előrehaladtával „megbarátkozik az emberrel”, kinyilatkoztatásokat ad, felajánlja a segítségét az embernek, aki teremtettségénél fogva azonban továbbra is kiszolgáltatott marad.

A vallástörténész itt „numinosumot” (megragadottságot) és „tremendumot” (ihletett félelmet) mond és ezt az ember alapvető tulajdonságának hirdeti.

AZ ÁLDOZAT MARAD

Mi már azt gondoljuk, hogy nem esünk emez értékítéletek alá. De ez nem így van. A modern ember sem mentes a numinosumtól és a tremendumtól, - és erre a jelenségre éppen a Tudomány területén, a kísérleti kutatások mutatnak rá.

A Végtelen Kicsik Birodalmának tanulmányozói, a kvantumfizikusok, igencsak meglepetésekben részesülnek. A CERN-ben, a „nano-Világot” vizsgálva kaotikusnak tűnő jelenségek mutatkoznak. (Ez aztán a nagy Bumm!): a szubatomi részecskék ütköztetésekor új részecskék jönnek létre, - mégpedig PÁROSÁVAL! Igen nagy meglepetés, hogy ezek a részecskék egymás ellentétei és egymást rögtön meg is semmisítik. Erről mindenki tudomást szerezhet egy egyetemi előadás keretében:

<https://www.youtube.com/watch?v=p8IVHoYNHqY>

A Nagy Bumm szimulálása azt sejteti, hogy egykor az Anyag és Antianyag együtt keletkezhetek, - és rögtön kioltották egymást. **„Emez Áldozat” révén az anyagokból óriási mennyiségű Energia keletkezett.** Az előadás egyik ábráján bemutatásra kerül egy spekulatív számítás: amennyiben egy 100 kg-os Ember és 100 kg-os Anti-Ember kezét fogna, ez 4200 megatonna TNT robbanóerejének megfelelő energiát szabadítana fel, ami 500 atomerőmű 1 évi termelése. Hogyan maradt mégis Anyag? Legalábbis annyi, hogy ez a Világ létrejöjjön? – Nincs (még) válasz, csak további rejtélyek („sötét energia” és a

„sötét anyag”,stb.) Annyit azonban lehet tudni, hogy a Világnak csupán 4 %-át teszi ki a látható anyag, amivel óriási mennyiségű energia párosul, - merő **ÁLDOZATKÉNT**, megszüntetve egy korábbi létezési formát.

Mindebből kiviláglik, hogy az Áldozat tekintetében Ember és Világa kapcsolata lényegileg nem változott. Marad az Ismeretlennek való kiszolgáltatottság érzése,

4

a numinozum és tremendum. De közben valami átértékelődött. S ez forradalmi tény: **az Áldozat többé már nem vallásos teória és pótcselekvés hanem TÉNY, VILÁGTÖRVÉNY !**

A spirituális **Joe Dispenzával** együtt vallom: „Szenvedélyemmé vált a tudomány. **A tudomány számomra a miszticizmus nyelve**”.

Mit is jelez ez a „hitvallás” egyben? – Azt a másik **TÉNYT, hogy a MISZTIKA ÁTKERÜLT A TUDOMÁNY TERÜLETÉRE.** De erről az Egyház mit sem sejt! Megy a hadakozás a különböző „hit-igazságok” égisze alatt a világvallások között és a keresztény valláson belül. Közben a Misztériumból hisztérium lett. De a szégyenérzettel semmi gond. Nem az Egyetlent keresik, nem is az Egy-séget, hanem saját felekezeti identitásukat erősítgetik hitvallásaikkal, - megspékelve egy kis „felekezeti sovinizmussal”, hogy minden maradhasson a régiben, - főképpen az exisztencia, mert akkor miből élünk?

JÉZUS MINT ÁLDOZAT MEGOSZTJA A VALLÁSOKAT

Most vegyük górcső alá a világvallásokat, áttekintve a hangsúlyos részeket, - különös tekintettel a Jézus személyével kapcsolatos vallási nézetekre, melyeknek kritikus pontja éppen az áldozatos halál – vagyis az engesztelő áldozat. Közben fenti kemény megfogalmazásom rátalál bizonyítékaira.

Németh Sándornak, a Hit Gyülekezete vezetőjének rövid és karakteres elemzése következik. http://www.hetek.hu/hit_es_ertekek/199901/vallasok_es_messiasok

Kereszténység

A Biblia és különösen az Újszövetség is beszél a romlott vágyról, mely a degenerált emberi természet romlásának egyik előidézője és terméke is. Ettől a rossztól azonban az ember nem az önmegváltás által, hanem a Messiás elfogadásával képes megszabadulni, ami az újjászületést, az új természetnek az

emberben való megszületését eredményezi. A Messiás szenvedésére és engesztelő áldozatára pontosan azért volt szükség, hogy a romlott ember azonosulni tudjon az Ő halálával, eltemetésével és feltámadásával, s ez a romlott vágyak megfeszítését eredményezi, amely előfeltétele az isteni életből való részesedésnek.

5

A zsidó–keresztény messianizmus középpontjában pontosan az életnek a bűntől, valamint annak zsoldjától, a haláltól, és a Gonosz uralma alól való megváltása áll. Minden olyan messianisztikus program, amely a Gonosz birodalmát nem semmisíti meg, elégtelen látszatsmegoldás, amely a hamis messiások műfajához és ügyködéséhez tartozik. A megváltással szembeni alapkövetelményt az úgynevezett ősevangélium is tartalmazza, melynek értelmében a Megváltónak enyészhetetlen életerőben kell megjelennie, amely által képes a "kígyó fejére taposni". Az evangélium ennek az ígéretnek a beteljesedését ünnepli, és azt állítja, hogy az Élet legyőzte a szenvedést.

Iszlám

A két világvallás között a legélesebb eltérés szintén a Názáreti Jézus személyének megítélése miatt áll fenn. Az iszlám ugyan elfogadja Jézus Krisztus szüztől való születését, de tagadja, hogy a Názáreti Isten Fia lenne. A Korán felfogása szerint Istennek nincs fia. A keresztény hitnek viszont alapköve az, hogy Istennek van egyszülött Fia, a Messiás, aki emberré lett a Názáreti Jézusban.

Az iszlám álláspontból a Szentháromság tagadása is következik, a keresztény trinitarianizmust istenkáromló gondolatnak tartják. Krisztológiájuk az engesztelő áldozat szükségességét, vagyis a megváltást is tagadja. A bűn következményétől, Allah ítéletétől megszabadulni jó cselekedetek, az úgynevezett "hit öt oszlopa" (a sahada hitvallás mondogatása, napi ötszöri imádkozás, alamiznaosztogatás, böjtölés ramadankor és mekkai zarándoklat) által lehetséges. Ez a vallási program valójában az önmegváltás útja, amely a zsidó–keresztény felfogás szerint a káini istentiszteleti forma örökségéhez tartozik. A muzulmán teória szerint a keresztén Krisztus helyett Júdás halt meg, Jézus a megfeszítés előtt felvitetett a mennybe, majd visszatért a Földre, hogy anyját és szeretteit megvigasztalja.

Hinduizmus

A hinduizmus messiás-eszméjével kapcsolatos tetszetős vallási kijelentéseket többek között azért is nehéz alkalmazni konkrét személyre, mert e vallás teremtő istensége, a Brahma, alakatlan, személytelen, absztrakt, minden személyi ismertetőjegy nélküli természetfeletti lény, aki többször is emberi formát öltött magára a történelem során. Emiatt a hinduk számos embert tisztelnek "messiásként". A hindu elképzelés szinte vég nélkül küldi az emberiségre a nagy és kicsi messiásokat. A védanta szerint a Brahma-inkarnációkat, vagyis a "szupermegváltókat", mint például Krisztust, Buddhát, Krisnát stb. feltétel nélkül lehet imádni. A védanta követői büszkék vallási pluralizmusukra és toleranciájukra. **Egyik alapfelfogásuk szerint istent az embernek önmagában**

6

kell keresnie, mert az ember az isten. Ez a teória teljesen ellentétben áll a bibliai antropológiával, mely az embert bukott, Istennel ellenséges viszonyban álló lényként mutatja be, aki saját erejéből, képességéből nem tudja az Istennel megrontott kapcsolatát és Isten jelenlétét az életében, lelkében helyreállítani, ezért Megváltóra van szüksége, aki kiváltja, megszabadítja bukott állapotából és elfordítja életéről Isten haragját.

A zsidó–keresztény felfogás szerint az emberi bukásnak az egyik előidézője éppen az a hazug ígéret, hogy az ember isten lesz. Ezzel szemben az evangélium örömhíre az, hogy Isten emberré lett. **Ebben az önmegváltó vallási rendszerben a jó és a rossz relatív fogalmak csupán.** Szolovjov orosz író Antikrisztus című művében a hamis próféta, aki látványos csodákkal kápráztatja el a világot, Keletről jön. **Számos hindu lelkes híve a vallási szinkretizmusnak,** a világvallások egységesülésének, ugyanis azt feltételezik, hogy ennek az egyesítésnek a legmegfelelőbb olvasztótégelye sajátos vallási rendszerük lehet. A judaizmus és a kereszténység nem tartja összeegyeztethetőnek a hindu istenképet a Biblia Istenével. A hindu Brahma istenség a Biblia aaptanításai szerint az idegen, más, pogány istenek kategóriájába tartozik. A hindu messiás-képet sem lehet harmóniába hozni az evangélium Messiásával, ugyanis az újszövetségi Írás szerint a Messiás egyetlen egyszer inkarnálódott embernek, és feltámadása után emberi természetét megőrizve emberi testben él örökké. Ezért mindenki más, aki a messiási címet önmagára vonatkoztatja, álmessiás vagy antikrisztusi személyiség. A hinduk "krisztusa" azért sem azonos a keresztények Krisztusával, mert elutasít egy központi fontosságú evangéliumi állítást, amely szerint Jézus Isten egyetlen megtestesült Fia. **A hinduk szerint minden ember isten fia.** A kereszténység többek között azért is elutasító a hinduizmussal szemben, mert **az tagadja az emberi test feltámadását, a zsidó–keresztény szótérológia tetőpontját.**

Ehelyett az igazolhatatlan reinkarnáció végtelen sorozatát ajánlja követőinek. A hinduizmus vajmi keveset tud kezdeni a bűnnel, a betegséggel, a halállal – ezekkel szemben passzív álmegoldásokat, kétes eredetű szellemi élményeket közvetít, amelyekkel feloldja a megváltásra irányuló igényt az emberben.

Az igaz és a hamis messiás közötti különbségtételt akadályozza az a védanta felfogás, amely szerint mindenki csinálhat, amit akar, de nincs joga kritizálni mások vallási életvitelét. A Biblia ezzel szemben beszél igaz Istenről és hamis istenekről, jó és rossz vallási meggyőződésekről, tradíciókról és vallási gyakorlatokról is, tehát a zsidó–keresztény hit az ember vallási attitűdjét semmiképpen nem tekinti kritika felett álló, sérthetetlen, abszolút értéknek. A

7

zsidó–keresztény felfogás Isten kinyilatkoztatását abszolút érvényűnek fogadja el, amely az emberi kritika kereszttüzeiben is megáll, ezért nem igényli vallási állításai igazságtartalmának államhatalmi védelmét.

Buddhizmus

A buddhizmus egyik formája, a mahajána ("nagyobb út") szerint Buddha az emberiség megváltója (európai kifejezésünkkel: "krisztusa") volt, ezért lehet hozzá imádkozni. Ennek ellenére az embernek a saját erejére és erőfeszítéseire kell támaszkodnia, hogy a szenvedés végtelen körforgásából megszabadulhasson. A buddhizmus szerint az ember az üdvösségét akkor nyeri el, ha a szenvedés okát, a vágyakozást az úgynevezett "közép út" ("nyolcszoros ösvény") követése által felszámolja magában. Valójában ebben a vallási rendszerben Buddha nem üdvözítő, hanem példamutató és tanító, aki megmutatja az embernek a szenvedésből a nirvánába vezető utat.

A buddhizmus legnépszerűbb formája a modern világban a zen, amely alapvetően abban különbözik e vallás többi irányzatától, hogy **a nirvánát nem reinkarnációk sorozatán keresztül tartja csak elérhetőnek, hanem "itt és most" ragadja meg. Valójában az én istenítéséről van szó. Teóriájuk szerint a Gonosz éppúgy szerves része a világnak, mint a drámában a negatív hős.** Ezért a kiút **az énbe való belefeledkezés,** hogy az ember az öt érzékszervtől elvonatkoztatva belenézzen saját természetébe és felszabadítsa akaratát, míg végül énje nyugodtan lebeg a világ zűrzavara fölött.

FENTIEK KIÉRTÉKELÉSE

A szabadkeresztény vezetőt azért választottam, hogy élő példán mutassam be, hogy – ebben a vonatkozásban Egységben a történelmi egyházakkal – felületesen látja és lekezeletti a világvallásokat, megveti az egységre való törekvéseiket. A megítélés alapja a bűn és megváltás tanának középpontba helyezése és az arról való tudás (teológiai ismeret). Valójában a keresztény emberek még ezzel a felületes tudással sem rendelkeznek, csak a „konklúziókkal“, melyek igazolják a Világ morális egyensúlytalanságát: a rossz hírből elég egy szó, vagy egy pejoratív félmondat, és futótűzként terjed. A Jóért pedig meghalni is kevés.

A képlet mögött az a történelmi tény áll, hogy a keresztény egyházak teológiailag kimunkálták és a mai napig a saját menedzsmentjük korlátai között tartják az Áldozat Eszméjét és privilegizált jogokat kapcsolnak hozzá a többiek ellenében. S mindezt Jézus nevében, aki Egységet kívánt – legalábbis az Övéi között. De ez

8

maga az abszolút lehetetlen, az intézményekhez való egzisztenciális kötődések miatt.

Nos, amennyiben az egész ügy így sül el (vagy inkább fel?), bátran kimondhatjuk, hogy az Egyház a Jézus ügyet célttévesztetté tette teológiájával és rituális gyakorlatával. Így gátja lett nem csupán a Krisztusban hívők egységének, de a Bolygó egységének is, mivel korunk felvilágosult és spiritualizálódó embere előtt a legnagyobb botrányok egyikét képviseli - a politika mellett.

Erre azt kell mondjuk, hogy ha a szóbanforgó keresztény eszme nem képes összekötni és egységessé kovácsolni, mert kétezer év sem elegendő a Jézus óhajtotta Egység megteremtéséhez, akkor magában az eszmében kell keressük az okot. Ez az eszme a dogmatikailag jól megalapozott „bűn – megváltás teória”, - közepében a véres áldozattal, a „váltságahalállal”. S máris egy - a már évezredekkel ezelőtt megszabadított de „kereszény módon megújult” - „pogány áldozati rítus” nívóján találjuk magunkat.

Genezis módszere és „gyógyszere” a MITOSZTALANÍTÁS volt. Az első mitosztalanítást a zsidók csinálták, amikor – a Genezis tanúsága szerint – a pogányságot a Teremtés és teremtett világ meghirdetésével megfosztották természetvallásaiktól és isteneiktől. Az azóta eltelt kb. 3000 év után másodszor is mitosztalanítani kell, de már nem a pogány Világot, hanem a kereszténységet, mely minden spirituális egység kerékkötője. Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint hogy saját spirituális törkevéseit is szerzetesrendekbe és karizmatikus

mozgalmakba szorította ki a centrumból, holott a spiritualitás minden vallás szíve közepe kellene legyen.

Ez persze csak mára néz ki így, amikor az Emberiség már kultúrálisan több szintet világosodott a geocentrikus világtól kiindulva a helionetrikus világtól át a Végtelen Univerzum(ok) világáig.

Képviselőiben, akik között nagy természettudósok is voltak (Newton, hogy a legnagyobbat mondjam) az az Egyház az európai kultúra letéteményese és szekértolója volt a „maga idejében”. De mivel hitelességének forrásait a tradícióban látja, kutatómunka híjával mára már dimenzióvesztette, maradi testület és önmagához képest is elmaradott tanítást képvisel.

A stafétabotot ki is vették a tudósok a kezéből. Megindító dolgokat látunk nagy Tudósok részéről, amikor egy-egy „felfedezésük” átjut a tudományos szférából a közvéleményhez. Francis Collins felfedezte az Embert, minnt „morális lényt”; Stephen Hawking pedig a „miniatűr megváltást” a fekete lyukak esemény horizontjában. Ezt már el is nevezték Hawking sugárzásnak. Ezekre most nem

9

térünk ki részletesen, mert ez a téma egy külön dolgozatot igényel. Meg kellett azonban említenünk Őket, mert nem légvárat építünk.

KRISZTUS, AZ ÖRÖKKÉVALÓ BÁRÁNY

Most jön a meglepetés: amikor már azt hisszük, hogy a Bibliából dezertálnunk kellene, akkor jön szembe a Biblia lapjain a „megmentés evangéliuma”. A már korábban említett – korszakalkotó – Krisztus Szoftver (a Biblia Új Világképe) mellett az Áldozat valóságos mibenlétére is fény derül. Rátalálunk a Bárányra, aki nem az oltárokon várja, hogy az Egyház „felszolgálja a híveknek”, hanem ott feszül a Mindenség alapjainak megvetésén, „aki megöletett a Világ megalapítása óta” (Jel 13,8) és az „Isten” (Teremtő) dicsőségének forrása, - régiesen „szövetneke”. **EGYSZÓVAL ÖRÖKKÉVALÓ ÁLDOZAT A KOZMOSZ NÍVÓJÁN!** (Jel 21,23)

A TEREMTŐ A KÖVEKBŐL IS ELŐHOZZA FIAIT

De méginkább földön kívüli entitásokból. Miután ránk nem vonatkozik az „átkozott legyen, aki hozzátesz vagy elvesz”....., készséggel nyitunk kaput a

Tudás előtt és nem akarjuk a Teremtő száját a Bibliával betömni. Így a kinyilatkoztatások sorának nem óhajtunk sorompót állítani. Majd egy későbbi összegző tanulmányban egyenként sort kerítünk a modern idők Prófétáira, most maradjunk SETH-nél, aki az 1960-as években tolmácsolt az Emberiségnek. – Közben nem feledjük Pierre Teilhard de Chardint sem, a jezsuitát, aki valóságos földi egzisztenciáját adta oda az Ómega Krisztusért. Ő egy egész értekezést fog kapni.

Maradjunk most a spirituális menedzsment egyik legkorábbi alakjánál, Seth entitásnál, aki legnagyobb elképedésünkre egészen pontos és helyes értékítéletet alkot a Krisztus Áldozat jelenségéről:

(Jane Roberts: Seth megszólal <http://mek.oszk.hu/00100/00121/00121.pdf>)

(Jane): „Tudásunk gyarapodtával arra is rájöttünk, hogy némely lényeges ponton Seth gondolatai eltérnek attól, amit a spiritualista és metafizikus irodalom általánosan elfogadott. Például: **Seth nem ismeri el a történelmi Krisztus létezését, jóllehet a krisztusi szellem létezését nem tagadja**”. (189.o.)

10

Továbbá (magától Seth-től)

Említettem a keresztrefeszítést. Azt mondtam róla, hogy érvényes és valóságos volt, jóllehet nem a ti fizikai időtökben zajlott le. Olyan időbeliségben történt, amelyben az álmok történnek, és valóságosságát nemzedékeken keresztül érezték.

Mivel nem volt megragadható valóság, ezért a fizikai anyag világot oly mértékben befolyásolta, ahogyan egy tisztán fizikai esemény sohasem lenne képes. — A keresztrefeszítés valósága egyszerre gazdagította az álmok világot és az anyagi világot, és az álmok, a mítoszok, az ideák világából származott. Annak a rendszernek ez volt a legjelentősebb adománya a tiétek számára; az anyagi valóságból vett hasonlattal élve egy új égitest születéséhez mérhető.(Jane): „Seth itt nem azt állítja, hogy a keresztrefeszítés „csak álom”. Azt állítja, hogy jóllehet történelmileg nem történt meg, egy másik valóságban a maga teljességében végbement, és az emberi történelemben ideaként került át, nem fizikai eseményként — olyan ideaként, amely megváltoztatta a civilizációt. (Seth szerint persze az idea mindenképpen esemény, akár materializálódik, akár nem.)” Seth így folytatja: — *Krisztus mennybemenetele nem a ti általatok értelmezett időben történt meg. Ez is az álmok világának hozzájárulása a ti fizikai rendszeretekhez, és azt a tudást jelképezi, hogy az ember független az anyagtól.*

Namármost itt a csoda, hogy egy földön kívüli entitás megfejti a Jelenések Könyve Krisztusának egzisztenciáját. Megerősíti azt, amihez a teológusok nem tudnak mit szólni azonkívül, hogy Jézus Krisztus praeegzisztenciáját (mindenek előtt való voltát) és postegzisztenciáját (mindenek után való létét) teoretizálják. A latin szavak emlegetése nem jó keresztrejtvénynek tűnik, meg nem jön ki belőle az igazi megfejtés.

Noha a Jelenések Könyvében (13,8; 21,22)/1/ a Krisztus-Áldozat a Teremtés koordinátaiban foglalja el örök helyét, Egyház azt a „megváltás teológia” ürügyén fogva tartja és saját eszköztárának legfontosabb szimbóluma lesz. Így lesz a Világ megalapításával megfeszített Krisztus az emberi egó birodalmában „Szentségi Krisztussá” az áldozati liturgiában.

Nem kételkedünk abban, hogy az Egyháznak nem volt egykoron EZ a küldetése. De mára már tudomásul kell vennie, hogy önmagát nem a tanításában futotta ki, hanem a művészetekben. Ez órási dolog, s az emberiség egyik legnagyobb kincse. Örökérvényű, nem devalválódik, nem relativizálódik, mint a tudományos eredmények a másik oldalon. Nincs szebb a középkori orthodox és latin

11

liturgiáknál, - és az őket kiszolgáló művészeteknél! **De ennyi! Nem kérünk az egyház tudományából, amely Jézus Krisztussal mint megváltóval megosztja a Világot, miközben a hívek (felekezetek és szekták) egymással szembeni intoleranciáját menedzseli, éppen a Jézus Krisztus áldozatának Földre cibált megjelenítéseivel.**

Az „önigazolás teológiái” nemcsak nem felenek meg a Biblia világos tanításának (ld. Weboldalam: www.konvertita.hu) de felelősek a status quo fenntartásáért, a hívők összeférhetlenségéért, amely minden korok legnagyobb botránya, s amelyre már Jézus is a kellő időben figyelmeztetett. Sajnos hiába. Hát akkor tudhat itt bárki bármit is tenni?

Igen! A Spirituálisok. (folytatjuk)